

Майк Стоун

Свръхоръжието

I.

Океанът беше набразден от пурпурно-лазурните отблясъци на сиво-пепелявото „слънце“. Атмосферата беше знойна и мъглива, сякаш се намирахме в централна Англия, въпреки че на небето, или това поне, което трябваше да е небе, нямаше и следа от облак. Мястото, на което чакахме рианците, наподобяваше екзотичните плажове на Коста Рика – хаотично и безбройно разхвърлени малки подобия на раковинки, които издаваха звук, подобен на счупването на коледна играчка при настъпване.

Стояхме и зяпахме „небето“, и очаквахме мига, в който ще се появят във видимия спектър. От време на време Растър припряно изсумтяваше или чертаеше нещо с върха на крака си по земята.

Расата на каланийците бе доста сходна със земната, с изключение на някои малки подробности, разбира се – тъй че Растър не се отличаваеше чак толкова от земен човек. Бяхме се запознали на един междупланетен симпозиум на Земята, мисля се отнасяше до подготовката на специални кадри към Ръководствата на планетите. Висок, добре сложен, със ярка зелена коса, (една от особеностите им), той беше напреднал в разпознаването на Калания до чин полковник, справяйки се с трудностите с лека ръка. Безкомпромисен тип, с характер. Познавахме се едва от шест месеца, но се беше съгласил да ме придружи с охота в мисията ми до Нора.

Междувременно сенките ни постепенно започнаха да се издължават. Въздухът като че ли малко се разреди и се дишаше по-лесно. Отстрани изглеждахме като две забравени кегли в пуста зала за боулинг.

– Не трябваше ли вече да са тук? – измърмори Растър. – М-м, да, предполагам, че всеки момент трябва да пристигнат – отвърнах.

От години на Земята сеправеха опити за създаване на психотронно оръжие – нещо, което би могло да замрази усилията на врага още в зародиш. Какви ли не опити се бяха правили в лабораториите с най-съвременна техника, но резултатите бяха много слаби, да не кажа нулеви. Едва с изобретяването на модулния генератор нещата придобиха по-реални граници. Той образува силно насочени мисловни единици, пораждащи в мозъчната кора на жертвата действия и мисли, адекватни на желанията на потребителя. На пръв поглед човек би си помислил, че това е достатъчно, за да се създаде оръжие. Но за да функционира едно такова

бъдещо оръжие трябваше да има стабилизатор, който да усилва тези импулси и да ги концентрира в подходящата част на мозъка. Управлението на Земята реши, че най-подходящото място, където биха могли да направят такава част бе Риа – планета, отдалечена на три парсека от Земята. Те се бяха свързали с тамошното Управление и се бяха уговорили. За по-голяма безопасност, от гледна точка на секретността, двете централи бяха избрали една малка и невзрачна планета с атмосфера, близка до земната.

Беше изминал половин земен ден, когато неестественият метално-огледален отблясък на кораба на рианците отрази залязващото „слънце“ и се спусна като огромен пепеляв облак върху чаровната пустош на Нора.

– Най-последно! – промълви отново Растър, когато страничните спирални двигатели започнаха да пропускат сгъстен въздух. Гравитацията на Нора бе малко над земната, така че в крайна сметка след десетина минути корабът се плъзна като перце на повърхността и кацна без излишен шум. Добре бяха овладели Космоса тия момчета!

Люкът се отвори и отвътре изскочиха Корг и Кирд, познати още от школата по летене. Растър ме погледна озадачено:

– Надявах се, че и Нио ще дойде?! – А аз се надявам, че са донесли пратката – отвърнах и се запътих да ги посрещна.

– Джек Хемън, най-последно след толкова години! Не съм те виждал от цяла вечност.

Ухилих се радушно:

– Никога не знаеш кога ще имаш нужда от приятел. – Доста време ви чакахме, момчета – обади се Растър – имах чувството, че няма да дойдете.

– Според мен това – каза Корг и посочи металния контейнер до себе си – си е заслужавало чакането. Имаше метеоритна буря.

– Разбира се, разбира се – отвърнах полуунесено и прегърнах малкия контейнер. Най-сетне Земята претежаваше и двете части на бъдещото оръжие и вече можеше да се каже, че не се бои от врагове. Другата част бе заключена в секретната лаборатория на Земята.

– Господа – казах аз, продължавайки да стискам пакета сделката е приключена успешно. Беше удоволствие да се работи с вас.

– Надявам се да продължим да работим заедно – каза Корг, наведе се и ми прошепна:

– Не ми харесва партньорът ти. Бъди внимателен с него. – Обещавам ти, Корг – отвърнах. Надявам се да се видим пак. Довиждане – и се

сбогувахме с тях. Те се запътиха към кораба – две смаляващи се фигури на фона на Нора. Наблюдавахме дълго и мълчаливо отлитания прекрасен кораб на рианците. Докато се изгуби в небесата, наоколо почти притъмня. Червеникаво-лилавото сияние на луната на Нора придоби помашабни размери. Около нас цареше огромна тишина. Като че ли целият свят, цялата вселена; милиардите галактики, населени с най-различни причудливи форми на живот беше спрял да диша, бе замрял. Дори въздухът беше неподвижен. Огромна царствена тишина, два извънземни субекта за тази планета, придаващи по-голяма тайнственост на този пейзаж. Всичко това ми напомняше нереален, сюрреалистичен сън. Растър се обърна към мен, усмихна се леко и каза:

– Надявам се, че си доволен. Получи това, което искаше, нали?! – Предполагам, че е така, Расти. Само не мога да разбера какво искаш да кажеш. Нали знаеш, че ще ти платя, както се уговорихме. Не виждам защо се притесняваш.

– Аз ще ти кажа – отговори той и в един невероятно бърз миг, за една малка секунда в ръката му се появи пистолет. Малък дезинтегратор – оръжие, с което шега не биваше. Абсолютно точно и сигурно. Сега беше мой ред да се усмихна:

– Аз все още не разбирам. – Много добре разбираш, Джак. Не се прави на малоумен. Остави контейнера пред краката си и се отдръпни. Бавно, много бавно и без глупости. Не ме карай да го използвам – каза и кимна към оръжието си. Аз се наведох и оставих кутията на земята, като не изпусках Растър от погледа си. Не проумявах въобще какво става. Спомних си разговора помежду ни на Аркета, последвалото бизнес предложение от моя страна, доброто заплашане, което Растър щеше да получи. Явно беше обаче, че той искаше нещо много повече. Това като че ли не го бях предвидил. Отдръпнах се две крачки назад, като продължавах да го гледам право в очите.

– Може би, Расти, все пак ще ми обясниш какво, по дяволите правиш – провикнах се аз. Сред тази царствена тишина гласът ми прозвуча като кънтеж – наясно си, че модулет не може да работи без стабилизатора. За какво го взимаш тогава? Знаеш, че модулет е в лабораторията ми на Земята.

– Много добре знам това, приятелю – ха-ха – изсмях се той – каква удобна дума само, а?! Много добре знам, че модулет беше в лабораторията ти на Земята. Обаче моите хора се погрижиха за него. В момента той лети за Калания. Сега стана ли ти ясно всичко?

– Това е подло, Раст! – изкрещях му. Той се наведе, взе модула и с

пистолет, насочен право в лицето ми, тръгна към мен.

– Нито за момент не съм го отрекъл. – каза той и пистолетът почти опря носа ми – В крайна сметка такъв е животът. Това беше последната дума, която чух. Той вдигна високо дясната си ръка, и в следващия момент светът за мене стана ослепително бял.

II.

Господи, ти ли си? Къде съм? Жив ли съм? Милиони въпроси с безброй неясни отговори. Съзнанието ми се върна като бърз влак на малка гара, и със същата скорост си отиде. Имах чувството, че не живея, не дишам, не се движа, само осезание, усещане в онова пространство в главата ми, наречено мозък. Усещах се – точно така, не си представях, а се усещах увиснал в безтегловност, махах безпомощно с ръце и крака и се опитвах да извикам, но глас, звук от устата ми така и не излизаше. Бях заобграден от бял безбрежен вакуум и чувството за безпомощност ме влудяваше. Усещах, че падам, но къде в този бял безкрай и кога, също не знаех. Ударът беше изненадващо бърз и рязък, но безболезнен. Огледах се. Все още не можех да извикам. Намирах се в централната лаборатория за космически изследвания в Европа, която се намираще на хиляда светлинни години от Нора, с други думи на Земята. Залата беше празна, а аз се намирах на пода. Боже мой, кошмар ли е това или някаква невероятна действителност? Започнаха да влизат различни хора, познати и непознати. Странното беше, че лицата им бяха невероятно изкривени и деформирани и всички те протягаха, кой знае защо, изкривените си и костеливи ръце и крещяха в един глас: „Джак“.

– Модулът, Джак, къде е модулът? Защо не го носиш със себе си? За какво си ни без него? Силен и къс звук ме върна в действителността. Стреснах се и си отворих очите. В главата ми още кънтеше „за какво си ни без него“. Колко време съм бил в безсъзнание? Огледах се, и веднага разбрах, че това не е най-точната дума. По-скоро, завъртях си очите наляво-надясно, но не виждах нищо. Наоколо беше такава тъмница, че едвам различавах ръцете си. Нямах ни най-малката представа къде се намирам, въпреки че тялото ми беше поставено на нещо като естествена ниша. Нито си спомням, нито си представям да съм стигнал самичък дотук. Провикнах се. Гласът ми прозвуча сухо и плътно. Ни най-малка следа от ехо. Явно беше, че се намирам в някакво помещение. В „Справочник за планетите“ на Земята, Нора не е посочена като планета с атмосфера, климат и ландшафт близки до земните. Изследователите и съставители на справочника са и отделили цели пет страници, но никъде не се споменава или дори не се намеква за разумна форма на живот. Много добре си го спомням, защото го прегледах няколко пъти преди да разговарям с Растър. Факт, който беше много учудващ като се имат предвид

възможностите и условията за живот. Въпреки щателните проучвания и изследвания, изследователите от Земята не бяха открили никаква проява на разум. Факт, който и на мен самия ми бе достатъчно ясен, но при стеклите се обстоятелства започнах да го преосмислям. Бях абсолютно убеден, че нещо или някой ме бе пренесъл в тази, да я наречем, пещера. Изправих се рязко и силна болка разтреса главата ми. Тъпкано ще му го върна на Растър, ако успее да се измъкна оттук. „Движенията само ще ти причинят болка“. Гласът беше толкова мощен и отчетлив, че аз неволно си запуших ушите с ръце и наведох главата си инстинктивно. Трябваше ми поне половин минута, за да се осъзная от шокиращия глас. Изправих си главата и се вцепених от двата светещи симетрични триъгълника, които може би висяха в пространството на десетина метра от мен. Леденосиви очи, отправили смразяващия си поглед право в мен.

– Добре дошъл, землянино – прогърмя отново гласът – народът на Рика те поздравява. Онемях и зяпнах. Поех си дълбоко дъх; издишах и се изправих рязко на краката си. За малко да ми експлодира главата.

– Ударът е бил много силен и точен – каза гласът, този път по-ниско – приятелят Ви, ако така го наричате, е бил специалист. Неволно си припомних медала на ревера на Растър. Специални части, Специална подготовка шеста степен. Да, наистина е специалист.

– След минута ще сте свеж, както се изразявате, като майска роза. Ние сме се погрижили за всичко.

– Виж какво, приятел, хич не ме е грижа за какво сте се погрижили. Искам да знам, какво по дяволите е това място, къде се намирам, и в крайна сметка, кой за Бога, си ти? Също така, искам да знам как най-бързо мога да се измъкна оттук? Бъди така добър да ми кажеш!

– Всичко, което ние желаем от Вас, мистър Хемън, е една малка услуга – каза гласът и изчезна.

III.

Хред Лус седеше на почти тридесет годишното си махагоново бюро, бъркаше сутрешния си коктейл с лявата си ръка, а с другата държеше „Джаррет Джърнал“. От известно време се беше втренчил в обявите и целия свят около него като че ли се беше изключил, изгубил всякакъв смисъл. И затова може би не забеляза малкия странен кораб, с който кацнах на стария и от никого неизползван двадесет и седми док. Хред Лус имаше проблеми с жените. Не че не ги обичаше, напротив, той ги обожаваше. Излишно е обаче да се мисли, че беше някакво подобие на Дон Жуан. Влюбваше се във всяка поредна жена, с която се запознаваше, готов да живее с нея до края на живота си. Но всички тези жени, поради някакви неясни причини го напускаха или го гонеха след първия месец. Заварих го точно в такъв момент, отново да си търси квартира, в обичайната му поза, дръгнейки краката си един в друг. Хред Лус беше единственото същество на тази омразна планета, на което се доверявах с абсолютна сигурност, заради простата причина, че поради своя комплекс към жените, той вече беше намразил жителите на Калания. Приземих се на Калания някъде привечер. Това летящо чудо, с което се довлехох дотук, наистина бе великолепно. Народът на Рика, който така и не видях – гласове и ярки очи навсякъде, никъде плът или тяло – живееха в огромна кухня, в самото сърце на континента. Явно общуваха и комуникираха чрез телепатия. Гласовете, които чувах, бяха произведени в съзнанието ми. Цивилизация, родена и израснала дълбоко в недрата на планетата си. Хред слушаше моя десетминутен разказ много внимателно и съсредоточено. Накрая само каза:

– Мисля, че ако очистим Растър, ще трябва да си търся квартира на доста по-далечно място. Компютърът на бюрото на Хред ни осведоми, че Растър беше пристигнал преди седмица, на големия космодрум, на обратната страна на планетата и после се беше потопил в гъстия растителен и животински свят на третия им континент – Алания. Досега Растър не беше напускал Калания. Смяната на Хред свърши след два часа, и ние отлетяхме с неговия топтер към Алания – естествения материк, отдавна обезлюден и използван като ловен и увеселителен парк. Пристигнахме в полунощ и Хред отиде да научи нещо повече за Растър. Може би беше малко рисковано от негова страна, все пак те се бяха виждали вече два пъти, но Хред имаше стари сметки за уреждане – познайте

за какво – естествено, жени. По време на полета мислих отново. Защо му трябваше на Растър психогенератора? Дали през цялото време се беше преструвал и е играл ролята на приятел или наистина обстоятелства и принуда са го довели до тези действия? Въобще що за цивилизация е народът на Рика, тъй внезапно всеотдаен и щедър към мен, предоставяйки ми прекрасния звезден кораб? И накрая, защо Растър, след като се беше върнал на Калания, не се беше опитал да се скрие в някоя от градовете-лабиринти, а се беше втурнал към това диво и екзотично кътче? Дали беше тръгнал на лов? Едва ли. Нещата се объркваха с всеки изминал ден. Оказа се, че на аеродрума трима каланианци са посрещнали Растър, след което са отпрашили към вътрешността на континента. Алания се опасваше надлъж и нашир от огромни дебели петдесет метрови дървета, подобни на земния евкалипс. Флората се допълваше от жълто-зеленикава растителност, пръкнала се буквално навсякъде. Животинският род беше представен от всякакви видове малки, дребни, големи, още по-малки, още по-големи гризачи, хищници, всеядни, тревопасни; и към този обитаем хаос трябва да спомена и роделите. Огромните тревопасни, недосягани и груби, мачкащи всичко по пътя си, приличаха на малки космати хълмове, абсолютно безобидни и безкрайно тъпи. И в тази менажерия аз трябваше да откроя Растър, където и, по дяволите, да се беше скрил или беше отишъл. След като се снабдихме с необходимата екипировка (по два лазерни скорострелника, дузина атомни гранати и чифт раници с провизии), отседнахме в хотел, наспахме се добре и призори хванахме пътя.

IV.

Фактът, че Растър, заедно с неговите спътници беше наел едноместни глайдери ме отчайваше все повече. Надявах се на голямата следа, която би оставил един рейс-тотер, но изглежда Растър беше помислил за всичко. Хред управляваше своя глайдер съвсем прецизно и гладко, движейки се по нарастващата овална спирала. Беше избрал сто и осемдесет градусов визуален екран, с топлинно-сензорно реагиращ датчик. Имах чувството, че търсим игла в купа сено, въпреки всичките компютърни приспособления, стисках палци, бях готов да повярвам дори в Бога. До късно през нощта сновяхме насам-натам и накрая капнаха от умора и зажаднаха за сън си устроихме малък лагер, запалихме огън и си приготвихме лека вечеря. Сънят отдавна се бе заселил в територията на клепачите ми, затова не се налагаше да броя звезди, овце или нещо подобно. Заспах като дъска, мощно и непробудно. Хред остана на пост през цялата нощ. Той беше свикнал с климата на родната си планета и за него не бе никакъв проблем да бодърства една-две вечери. Сънувах жени, пиршества, торти, сладък живот. Явно добре ми беше действала терапията на риканите. Бях се оправил напълно. Остро смушкване в ребрата отви розовите ми сънища. Три смръщени мутри и завързаният на съседното дърво Хред ме върнаха обратно в действителността. Второ остро сръгване ме подсети, че трябва да си надигна задника, аско искам да ми останат ребра до края на живота ми.

– Ти глупав и нахален. Последвал Господар. – смесена воня на развалено обля ноздрите и аз се закашлях. – Ти много глупав. Сега Господар накаже тебе. Върви! Не бях направил и две крачки, когато светът се преобърна. Свестих се в малко каменно и влажно помещение. Електрошок. Бяха ме зашеметили с електрошок, за да не проследя пътя до скривалището им. Бяха ме вързали за стената досущ като Христос. До мен Хред беше разпънат по същия начин, но все още беше клюмнал. Явно дозата му е била по-голяма. В следващия момент вратата се отвори рязко и вътре нахлу Растър с още двама-трима от неговата охрана. Ухилих се като полуидиот.

– Пак съм аз, Расти. Не очакваше да ме видиш, нали, стари приятелю?

– По дяволите, Джак, затваряй си голямата и мръсна уста. За момент настъпи тишина.

– Виждаш ли, Джак – продължи след миг Растър – на Нора аз ти пощадах живота. Оставих те жив. Но ти с твоята нахална самомнителност се появи отново. Да не си станал самоубиец, Джак, за какво ти трябваше да идваш тук?

– Има нещо у теб, което ми принадлежи – отговорих невъзмутимо аз.

– Как ще ти принадлежи, свещени глупако – изкрещя той. – Тогава аз ти го взех, сега то е мое, не разбираш ли, мое е, мое!! Хред изхълца и се събуда. Растър го погледна унищожително.

– И за какво ти трябваше да мъкнеш този нещастник? Да не си е помислил, че може да се справи с мен? Растър го хвана за лицето и му изкрещя:

– Ти ще умреш първи, глупако. Прокълни момента, в който си срещнал Джак! Утре сутринта ще дишаш за последен път! Той се извъртя и тръгна заедно с неговите горили. На прага на вратата се спря. Обърна се и отсече:

– Между другото, Джак, ти също ще умреш. Не се надявай на нищо. – и затръшна вратата.

– По дяволите, Хред. Как можа да се случи? Как ни откриха? Нали беше на пост?!

– Предполагам, че са знаели за теб от самото ти пристигане на Калания. – отвърна мрачно той. Отново настъпи тишина. Бяхме увиснали на своите окови като разчленени раци и се умърлушвахме с всяка измината минута. Наблюдавах внимателно стаята, но без резултат. Стените бяха влажни и солидни, подът мръсен и всякакви създания се движеха по него. Не виждах никакъв начин да се измъкнем. Всяка идея се топеше още в зародиша си. Дали бяхме обречени наистина?! Изкарахме така около два-три часа, когато Хред взе да опява:

– Господи, Джак, мислиш ли, че това копеле наистина ще ни пречука? Никога не съм мислил, че ще свърша по този начин.

– Да ти кажа честно, Хред, вече ме е страх да мисля каквото и да е. Май че ни остава само да се молим. – казах аз и погледнах тесният процес, който се явяваше като естествен отдушник на тази дупка. Навън нощта бавно започваше да настъпва. Въздухът чувствително се разреди и стана студено. „Животът е кратък, помислих си, дяволски кратък“.

V.

Тъмнината ни обгърна постепенно и ние заспахме, увиснали безпомощно на влажната стена. Място не можех да си намеря от безпокойство, но умората, предизвикана от висенето на стената си каза думата в решаващия момент. Дали изпитвах разочарование от безразсъдните си постъпки, гузна съвест заради въвличането на Хред в цялата работа, или яд заради лошия късмет, който имах, беше трудно да се каже. По-скоро бях обладан от диво любопитство. Играчката, която трябваше да послужи занапред за защита на земното човечество се намираще, бог знае защо, в ръцете на един агресивен и амбициозен десантчик и който, лично аз вече бях убеден в това, едва ли имаше нещо общо със своето правителство. Скритите факти говореха сами по себе си достатъчно, за да се убедя, че Растър бе замислил всичко съвсем сам или поне с няколко негови лични бойни другари. Цялата акция е замислена и изпълнена със завиден перфекционизъм. Каква е финалната част от операцията, срещу кого евентуално ще бъде използвано психотронното оръжие, за мен си оставаше загадка. Да, такива мисли се въртяха в главата ми докато сънят ме обори. Трябва да сме спали не повече от час, когато викове на изненада, уплаха и суматоха нахлуха във влажната изба и ни разбудиха. Хред каза:

– Може ли да се надяваме, Джак, на някакво спасение, на някой, който се е сетил да дойде и да ни спаси нещастните задници?

– Боя се, Хред, – казах аз – че и аз бих се изненадал на всякаква помощ. За идването ни тук знаем само двамата. Навън суматохата се усили и виковете се превърнаха в писъци. – Не се сещам – продължих аз – кой би могъл да до... Силен удар ме прекъсна и вратата изхвърча заедно с пантите, сякаш никога не е била там. Тъмнината, в която се намирахме се разрези съвсем леко от светлините в коридора, на пода лежеше обезглавен труп и пушек се носеше из въздуха. Някой извика: „Вратите! Затворете всички врати! Ще избяга!“ Двама души се появиха на прага на зейналата дупка, била някога врата.

– Господи, виж! – промълви единият и уплашено се озърна назад. То е изкъртило вратата. Трябва да кажем на Растър! И в един следващ миг, в една малка част от секундата, ние видяхме как телата им буквално експлодираха, разпаднаха се на малки парченца. Кръв, парчета месо и кости имаше навсякъде. Картината напомняше много спукването на

детски балончета. Двамата с Хред гледахме като зашеметени и страхът доземаше съзнанието ни. В следващият момент тънък и протяжен вой разтърси централния ми мозък и нервната ми система. „Всички ще умрете, нещастници! Ще ви избивам един по един, докато не ми дадат психотрона! Доведете ми тоя Раствър!“

– Зинар – извиках аз и объркано погледнах Хред, – но какво прави тук Зинар, това беше той, познах го. Как ме е намерил?

– Май твоят „народ на Рика“ не е толкова добронамерен – извистелно рече Хред. – Според мен – продължи той, – той не те е намерил, а чисто и просто те е проследил. Само че е интересно, защо ли? И както чуваш, май не е дошъл за теб.

– Да, интересно защо търсеше Раствър? Защо точно Раствър му трябва и откъде го познава? Суматохата навън като че ли потепенно стихна. От време на време се чуваше по някоя къса и отсечена заповед, разнасяше се тропот на бягащи крака. Изпаднали в тотално недоумение, ние напругахме слуха си, за да доловим какво ставаше. Изведнъж се разнесе адски взрив, последван от оглушителен кълтеж, чуха се звуци от падащи камъни и после настана тишина. Бяха изминали пет минути, когато на входа се появи Раствър, придружен от десетина въоръжени до зъби мъже, навъсен като буреносен облак. Когато влезе в нашия затвор, вдигна ръката си, посочи ме с показалеца си и гневно каза:

– Ти, Джак, си се сгодил със самия дявол! Досега трябваше да умреш поне пет пъти. Господ ми е свидетел, че имам хиляди причини да те убия, но кой знае защо ти си още жив. И откъде се взе, този, как се казваше... Да, Зинар. Този Зинар, който каза, че ти си го довел до тази дупка, така каза той – „дупка“! Искам веднага да ми кажеш кой е този Зинар и което е по-важно, накъде отиде с моя психотрон. Скъпо ще ми пл...

– Той е взел психотрона – прекъснах го недоумяващо аз. – Зинар е взел психотрона. Значи затова е дошъл тук, а аз, глупакът, си помислих, че е дошъл да ме спасява...

– Глупости – изтърси Раствър. – Корабът. Ами, да, всичко е било капан от самото начало. Дали са ми техен кораб, за да могат да ме проследят и после да се доберат до...

– Чакай, чакай! Успокой се малко, кои са тези „те“ и откъде ги познаваш?

– Ще ти кажа само при условие, че ти ми обясниш за какво щеше да използваш психотрона.

– Щях да го използвам ли! Та аз тепърва се каня да го използвам.

Имам намерение да отида и да си го взема, и ти си човекът, който ще ме заведе до там!

– Съжалявам, Растър, ще трябва да те разочаровам. Ти знаеш моето условие. Никъде няма да мръдна докато не ми кажеш всичко. Той ме гледа дълго без да каже нито дума. После кимна на своите стражи и те отведоха Хред. Останахме само двамата и мрачната тишина на Калания.

VI.

– Сега вече знаеш всичко – каза Растър и веднага една дузина дула се насочиха в моята физиономия Той продължи:

– Най-добре да тръгваме веднага. Трябва да потърсим кораба, с който си дошъл, но се съмнявам, че още ще е там. Предполагам, че е взривен, но може и да са си го взели. Човек никога не може да бъде сигурен. Двама от неговия отряд ме развързаха и Растър каза:

– Да вървим! След десетина часа се намирахме в орбита около Калания, летейки към мястото, където бях оставил звездния кораб на риканците. Навън звездите бяха в строен ред и напомняха много на земното небе. Хред се бе унесъл отново в сън, а Растър и неговият екипаж седяха мълчаливо в креслата си, всеки вгълбен в себе си. Концентрирах се върху думите на Растър. Според него нашествието на Зинар бе отгървало засега цялото човечество в галактиката от завладяване. Растър се надявал чрез супероръжието да покори разумното население в Галактиката и да властва над него. За момент бях занемял, но трябваше да призная, че колкото и налудничаво да звучеше тази идея, за жалост тя имаше съвсем реално покритие. Не бе ясно дали Зинар бе действал от хуманни подбуди или и той бе имал някакви користни цели?! Както бе предположил Растър, корабът, с който бях дошъл липсваше, така че поехме курс към Нора, към неизвестния и загадъчен „Народ на Рика“. Приближихме Нора от същата посока, от която дойдохме с Растър преди време. Планетата все така беше запазила мъгливо-призрачната си тишина. Физико-измервателните уреди и радарите все така упорито мълчаха. Отново никакво наличие на живот. Как Растър се надяваше да открие Зинар, за мен бе загадка. Приземихме се и веднага напуснахме кораба. Дватама с Хред бяхме вързани един за друг, а поотделно бяха вързани ръцете ни отзад. Попитах Растър как възнамерява да потърси заветната си цел.

– Ще пуснем няколко глайдера и ще изследваме всяко забутано кътче от гадната им планета – заяви той и многозначително ме погледна. – През това време вие двамата ще бъдете осъдени да обитавате – кимна към новопостроената палатка, която явно щеше да бъде използвана за базов лагер – това място вързани. Всеки опит за бягство от ваша страна би бил глупава постъпка и тя ще бъде наказана много строго, бъдете сигурни в това! Хред ме погледна отчайващо и аз свих рамене. Отново ни очакваха тежки дни. Нощта прекарахме неспокойно, будейки се

час по час от шума на излитащите и кацащи глайдери. Раствър бе въвел строга дисциплина, всички работеха много усърдно. Безуспешните ни опити да заспим бяха окончателно осуетени от сигнално-червената точка, появила се на радара. Мълчаливомигаща, тя предизвика невероятно количество шум и суета с появяването си. Един от глайдерите явно бе открил някаква следа. Раствър се появи тутакси и натисна комутатора за свръзка:

– Какво има, Ърл? – Раствър, за бога, човече, трябва да видиш това. Открих нещо подобно на пещера и вътре, о, няма да повярваш – огромна зала, цялата осветена в лунна светлина и в средата на нисък пиедестал си лежи психотрона. Като чисто нов, такъв, какъвто ние го направихме. По-добре побързайте! Понесохме се, по-точно ни понесоха към координатите, които беше дал Ърл със завидна скорост. Не ме напускаше мисълта обаче, че по-скоро това можеше да се окаже някаква клопка. Всичко беше толкова странно нагласено, и все пак Раствър така се беше вторачил напред, че едва ли нещо би го разколебало от пътя му. На пръв поглед пещерата трудно се забелязваше. Ърл бе застанал на самия в вход, и ни махаше като полудял кантонер. Раствър захвърли своя глайдер и хукна към пещерата. Нас двамата с Хред ни свалиха и ни поведоха също натам.

– Знаех си, че ще го намерим, нали ти казвах – крещеше възбудено Ърл. Раствър само отвърна късо:

– Води ни! Вътре всичко ми изглеждаше познато и същевременно съвсем чуждо. Това смесено чувство ме обземаше все повече и повече. Пещерата бе доста просторна и действително бе осветена с малки светлинки, които напомняха глухо лунно отражение. На сиво-синкавата платформа, в центъра на пещерата, отразяващ това неясно сияние, лежеше психотрона. Точно така, както си го бяха представяли всички учени на Земята; по същия начин, предполагам, го бяха виждали в съзнанието си. На пръв поглед приличаше на най-обикновен лъчев пистолет. Но при мисълта каква необикновена сила и мощ даваше на притежателя си, човек изпитваше респект пред това оръжие. В първия момент всички спряхме и онемяли го гледахме властолюбиво. В следващият миг Раствър го сграбчи и го насочи към мен:

– Време е да те пратя на оня свят, където ти е мястото, нещастно създание, наречено Джак! Точно тогава цялата зала сякаш се срути над нас. Милиони гласове слети в един, усилен многократно прогърмяха в хор:

– Добре дошли, нещастници! Време е за вашето възмездие! – Това

са те! – извика Хред – Ние сме в техния капан! Сводът, през който бяхме влезли се срути миг, след като трима от свитата на Растър хукнаха да бягат. Шумът от експлозията бе далеч по-незначителен от камбанните гласове над нас, стотици триъгълни светлинки надвиснаха като звезди. Растър изглеждаше като гротескна картинка – леко разкрячен, с ръце, държащи целта на своя живот. Властта, която той смяташе да притежава, изведнъж му се изплъзна от ръцете, оставяйки му един изплашен и объркан поглед. Той си вдигна пистолета и бясно натискайки спусъка, закрещя:

– Назад, негодници! Ще ви избия до един! Няма да ви позволя да ми вземете психотрона! Той е мой! В следващия момент той изгърва пистолета на пода, хвана си главата с двете ръце, наведе се и зави от болка. Главата му експлодира като реактивен двигател. Ужасени, ние чакахме нашата злокобна участ.

– Окайни глупаци! – прогърмяха гласовете отново – Опитайте се да застрашите нашата мощ, създавана с милиони години. Никой не може да бъде по-могъщ от нас! Ние ще завладеем Галактиката, не вие с вашите смешни планове! Растър бе пръв, вие сте следващите, които ще умрете?! Пещерата закънтя и се затресе. Трима души от охраната се хванаха по същия начин и закрещяха от страх. Внезапно ме осени идея. Бяхме обречени и без това, нищо не ми пречеше да я опитам. Хвърлих се напред и с един скок стигнах до мъртвото тяло на Растър. Сграбчих психотрона и моментално го насочих към гърчещите се тела на рианците. Концентрирах цялото си съзнание и воля в една единствена кратка команда и натиснах спусъка. Резултатът бе поразяващ. Всичките тези триъгълни очи, цялото синкаво сияние над главите ни, тайнственото разумно население на тази планета експлодира в мощна ярко пурпурна експлозия. Покривът на пещерата изчезна, самата тя се напука в огромни цепнатини. Спаси ме пиедесталът, до който бях легнал и донякъде тялото на Растър. Окашлях се, изтупах праха от себе си и се надигнах. Прахът наоколо още не бе улегнал. Огледах се. Наоколо всичко бе замряло. Неможех да повярвам на очите си. С един изстрел бях унищожил една цяла цивилизация и същевременно бях освободил нищо неподозиращата Галактика от нейните евентуални могъщи завоеватели. Изведнъж нещо в ъгъла помръдна. Насочих пистолета натам и тръгнах съвсем бавно. Накой се покашля и се изправи.

– Надявам се, няма да ми взривиш главата – каза съвсем познат глас. – Все още не мога да повярвам как го направих.

– Радвам се, че и ти си оцелял – казах аз и го прегърнах. След това

се огледах наоколо. – Както гледам обаче, сме останали само двамата. Поне полета към дома ще бъде в приятна компания.

VII.

На изходния терминал в аеропорт Денвър бе доста оживено. На Земята, както винаги от доста години насам, бе доста горещо. Хред държеше в една ръка еднопосочния билет до Калания, а в другата малкия багаж, придобит по време на престоя му на Земята.

– Все още не мога да разбера, Джак, как го направи или поне как се сети?

– Античастици, Хред, само едни античастици. Те използваша тяхната мисловна енергия, за да разрушат мозъчната кора на хората. Аз просото насочих моя концентриран мисловен заряд в главите на гърчещите се рианци, използвах мозъчната им кора за усилвател и по този начин разруших съзнанието на нашите агресори.

– Да, наистина много хитро, Джак! – Е, – казах аз – не остава нищо друго, освен да се сбогуваме. Не мога да изкажа с думи колко ми помогна, Хред. Винаги ще съм ти признателен. Повярвай ми.

– Нали знаеш, Джак, за какво са приятелите. Терминалът оповести тръгването на звездния кораб за Калания.

– Сбогом, друже. Ще се виждаме пак – казах аз и ние се ръкувахме сърдечно.

– Да, разбира се, Джак. Сбогом – отвърна той и се запъти към изходния док. Раздялата винаги е болезнена. Особено когато е между много добри приятели.

КРАЙ

© Майк Стоун

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/605>]